

หน้ากาก

บทที่ 21

ร่างสูงใหญ่ได้สัดส่วน ไหล่กว้าง แผ่นอกภายใต้เสื้อยืดดอกลมมียี่ห้อดูหนาแน่นเคร่งครัดเดินยืมเข้ามาหา ไบหน้าคมสันหล่อเหลาจนสาวน้อยสาวใหญ่อดที่จะเหลียวมองไม่ได้ ทัดทยาฝืนยิ้มตอบ ไม่เคยยินดีปรีดากับการพบเมฆเลยสักครั้ง

ในเวลานี้คำถามมากมายระดมกันขึ้นมา เมฆเป็นเพื่อนกับยุพยงหรือเปล่า หรือว่าเธอจะหนีไปเอง เขาอาจจะเพียงทำให้เธอหนีถึงผู้ชายในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเหลืองไฟลที่มาส่งยุพยงที่สนามบิน แล้วเธอก็เลยหนีทักทักไปเองว่าเป็นคนเดียวกัน

แต่ถ้าเป็นจริง ทำไมจะบังเอิญขนาดนี้ เขาเดินรำกับเธอในงานราตรีหน้ากากที่เขาเป็นกรรมการจัดงานซึ่งต้องเตรียมการล่วงหน้าเป็นเดือนๆ หลังจากนั้นเขาก็พาตัวเข้ามาพักอาศัยในอาคารหลังนี้พบกันหลายครั้ง พยายามจะเข้ามาตีสนิท แล้วยังคงขึ้นไปหาถึงในห้องพักอีกด้วย

หรือว่ามันจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญ หญิงสาววูบนี้กระแวงขึ้นมา หากแล้วก็สลัดความคิดร้ายๆ ออกไปเสีย

“ ดีใจจัง ไม่ได้เจอคุณทัดทยาหลายวันแล้ว วันก่อนขึ้นไปเรียกก็ไม่อยู่ หมู่นี้งานยุ่งหรืออะ ” ไบหน้าแจ่มใส ประกายตาระริกเคลื่อนมายืนจนใกล้ ร่างเขาสูงจนเธอต้องเงยหน้าขึ้นมอง

“ อะ ตอนนีไปฝึกงานที่ออฟฟิศพ่อ ”

“ เตรียมตัวจะเป็นถ้าแก่เนี่ยหรืออะ ”

หญิงสาวยิ้ม “ อยู่ว่างๆ ก็เลยทำไปอย่างนั้นเองแหละอะ ”

“ หมู่นี้ไม่เห็นมาว่ายน้ําเลย ” ชายหนุ่มปรารภ “ ผมมาที่ไร ก็มองหาทุกที ”

เพราะเธอกลัวว่าจะพบเขานะซี้ถึงไม่มา ทัดทยาชอบมาว่ายน้ําในช่วงเวลาที่สรวาง เธอรู้สึกอึดอัดใจหากจะต้องพบเมฆแล้วพูดคุยกันอยู่ในเสื้อผ้าชุดว่ายน้ําชิ้นเล็กๆ ที่รัดรูป

“ หมู่นี้ซักซี้เกียจแล้วอะ ”

“ ระวังนะอะ ประเดี๋ยวหุ่นจะเสีย ” เขาหัวเราะ มองร่างในชุดกางเกงขายาวเสื้อยืดพอดีสัตว์ของเธอ “ ถึงตอนนี้จะเพอเฟ็ค แต่ผู้หญิงอ้วนง่ายนะอะถ้าไม่ระวัง ”

“ แฮม คุณเมฆจะเชื่อชาชาญ ”

“ ก็ผมทำงานกับผู้หญิงนี่อะ นางแบบบางคนไม่ได้พบกันไม่นาน พบอีกทีรูปร่างเปลี่ยนเป็นคนละคน ได้ยินว่าเปลอกกินเหล้ากินเบียร์เที่ยวกลางคืนมากไปหน่อยเดียวเท่านั้นเอง ”

“ ฉันไม่กินเหล้ากินเบียร์เที่ยวกลางคืน ” เธอพูดยิ้มๆ

ที่ตรงนั้นเป็นบริเวณร้านค้าซึ่งเปิดให้คนนอกเข้ามาใช้บริการซึ่งอยู่ในอาคารเดียวกัน มีร้านอาหาร ร้านทำผม และร้านขายของสารพัด เมฆมองของที่เธอถือไว้ในมือ

“ หลอดไฟในห้องน้ําเสียอะ ” เธอไขข้อข้องใจ

“ แล้วเปลี่ยนเองได้หรืออะ ให้ช่วยไหม ”

“ ไม่เป็นไรอะ ”

อีกฝ่ายทำสีหน้าตัดพ้อ เดินตามเธอกลับมายังบริเวณหน้าลิฟท์ซึ่งมีโต๊ะยามรักษาการนั่งเฝ้าทั้งวันทั้งคืน มีชุดเก้าอี้รับแขกและตู้เครื่องดื่มแบบหยอดเหรียญ สำหรับคนที่มาพบผู้พักอาศัยซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่านขึ้นไป

หญิงสาวชำเลื่องมองชุดเก้าอี้ตรงนั้นแวบหนึ่ง แต่แล้วก็เดินไปหยุดหน้าลิฟท์ เมฆกดปุ่มเรียก

“ เปลี่ยนหลอดไฟแค่นี้เอง ง่ายออกจะตาย ”

“ คุณทัดทยาคนเก่ง ระวังไฟจะช็อตนะอะ ยิ่งเป็นหลอดในห้องน้ําด้วย ”

หญิงสาวนึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะทำได้สำเร็จหรือไม่ เวลามีปัญหาเธอจะบอกให้สาวใช้ซึ่งมาทำงานให้สัปดาห์ละสองครั้งมาเรียกฝ่ายดูแล แต่นั่นหมายความว่าต้องรออีกหลายวัน

ลิฟท์เลื่อนลงมา เธอก้าวเข้าไปยืน เมฆตามเข้าไปกดหมายเลขชั้นที่เธอพัก “ ผมจะไปเปลี่ยนหลอดไฟให้ ”

ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้กันไปว่าเขาเป็นเพื่อนของยุพยงหรือเปล่า และต้องการอะไรกันแน่

ชายหนุ่มมองเธอไขกุญแจเข้าห้อง เมื่อทัดทยาหันไปเพื่อที่จะกล่าวคำเชิญก็ต้องชะงักเพราะประกายตาระริกมองอยู่

“ อะไรอะ ” เธอถามเก๋ๆ

“ เปล่าอะ ”

ถึงอย่างไรเธอก็เปลี่ยนใจไม่ได้แล้ว หญิงสาวก้าวผ่านเข้าไปก่อน ชายหนุ่มปิดประตูตามหลัง

เธอชี้ให้เขาดูดวงไฟที่หลอดขาด เมฆถามว่า

“ มีเก้าอี้ไหมอะ ”

พอเธอหาให้ เมฆก็ตามมายกเข้าไปตั้งตรงจุดที่ต้องการจะใช้ร่างสูงใหญ่ปีนเก้าอี้ทำอะไรซุกซลัก โดยมีหญิงสาวช่วยรับและส่งของให้ อีกครู่ชายหนุ่มก็หย่อนตัวกลับลงมา

“ ลองเปิดไฟซิครับ ”

ทัตทยาหันไปกดสวิทช์ แสงไฟสว่างทำให้ชายหนุ่มติดนิ้วเปาะ
“ ใช้ได้ ”

“ ขอบคุณค่ะ ”

“ แล้วแบบนี้บอกว่าจะทำเอง ” เขาบ่นพลางยกเก้าอี้ออกมา
วางที่เดิม

หญิงสาววางหลอดไฟที่ถูกเปลี่ยนออกมาไว้บนหลังตู้บาร์เตี้ย
ก่อนจะผ่านเข้าไปเปิดตู้เย็น หยิบกล่องน้ำผลไม้ออกมาเทใส่แก้ว

ชายหนุ่มหันมาเห็นจึงแย้งด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

“ แหม ขออะไรที่มันชื่นใจกว่านั้นหนอยไม่ได้หรืออะ ”

“ เบียร์หรือคะ ” เสียงถามลึนเล เกรงใจเกินกว่าจะปฏิเสธ

“ หวงหรือครับ เก็บไว้ให้ใคร ”

เธอก็เลยหันไปหยิบขวดเบียร์ที่แช่จนเย็นเฉียบออกมาเปิด
เทใส่แก้วใส่น้ำมาส่งให้ ชายหนุ่มเดินมารับ ไกล่จนแม้เธอหยุดแล้ว
ยังเกือบจะต้องถอยหลังกลับ มือของเขาสัมผัสมือเธออย่างจงใจ

เมษจงใจส่งสายตามองไปหน้าอ่อนที่เจอความขัดเขินขึ้นมา...
ทัตทยาเสหันไปหยิบแก้วน้ำผลไม้ที่รินไว้ก่อน เดินนำมานั่งที่เก้าอี้แนว
หน้าทีวีที่มีชุดเครื่องเสียงฟุ้งครบครัน

“ ถ้าผมมีบ้านอย่างนี้คงไม่ยากออกไปไหนเลย อยู่กับสาว
ที่ถูกใจสักคน... สวรรค์บนดินดิๆ นี่เอง ” เขาเดินหาระรินมานั่งลง
ที่เก้าอี้ซึ่งตั้งเป็นมุมติดกัน ชะโงกหน้าเข้ามาจนใกล้

ทัตทยาหายใจติดขัด นึกว่านวยอยู่ว่าจะทำอะไรต่อ การ
อยู่กันสองต่อสองกับชายหนุ่มรูปงามที่มีท่าทีกรักริมเจ้าชู้เช่นนี้คงไม่
นำความเข้าใจที่ดีมาให้ใครก็ตามหากมารู้เห็นเข้า ทัตทยาไม่เคยรู้สึก
แบบนี้เมื่อญาติมาหาและใช้เวลาอยู่ด้วยกันครั้งละนานๆ ที่นี้

“ เผอิญฉันไม่มีสาวถูกใจอยู่ด้วย ก็เลยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นสวรรค์ ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ คุณนี่อารมณ์ขันร้ายกาจ ”

“ อะไรได้คะ ฉันที่อมะลือออกจะตายไป ”

“ จริงหรือครับ แต่เท่าที่ผมเห็นนี่ไม่เลยนะ ” ชายหนุ่มมอง
เอาจริง ๆ จัง ๆ ริมฝีปากชุ่มเบียร์เจือยิม ปรกกายตาวาววับ ความ
ขัดเขินในสีหน้าของคนที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ทำให้เขารู้สึกบันเทิงใจเสียจริง

เธอที่มและหวั่นไหวอย่างที่ยุพยงพูดไว้ ดีที่สวยและรวยขนาด
นี้ ไม่อย่างนั้นชายหนุ่มคงไม่ทุ่มเทถึงกับยอมย้ายเข้ามาอยู่ใกล้ๆ
ที่สำคัญคือเสียงกับการที่มหาเศรษฐีสามีเธอจะฟาดเขาด้วยความหึง
หวงหากเรื่องเดินไปถึงจุดที่สองสาวพี่น้องวาดวางไว้

เมษทำใจไว้แล้วว่าเขาอาจจะต้องเจ็บตัวบ้าง แต่มันก็เกินจะคุ้ม
สำหรับคนที่มิแต่ตัวอย่างเขาที่จะแลกกับเงินก้อนใหญ่ที่ยุพยงสัญญาว่า
จะให้ ยิ่งกว่าอื่นใด เขาฝันจะได้ครอบครองแม่สาวคนหนึ่งที่จะถูก
มหาเศรษฐีเขี่ยทิ้ง เธอเองก็มีฐานะ ถึงเลิกกับจาริตธอก็ยังมิอันจะกิน
นับได้ว่าเป็นเศรษฐินีย่อยๆ คนหนึ่งที่เดียว

ทัตทยาขยับตัวลุกขึ้น การทำอย่างนั้นทำให้เธอต้องเลื่อนตัว
มาข้างหน้าและแทบจะสัมผัสถูกโบหน้าของคนที่นั่งก่อนออกมาข้างหน้า
เช่นกัน กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่โชยมากระทบทำให้หญิงสาวต้องกลืนใจ
ลุกผ่านออกมาโดยมีประกายตาระริกของอีกฝ่ายมองตาม

“ บอกฉันได้ไหม คุณไปทำงานราตรีหน้ากากได้ยังไงคะ ”

ชายหนุ่มทิ้งตัวไปพิงพนักอย่างสบายใจ “ ผมอ่านพบข่าว
ประชาสัมพันธ์ในหนังสือพิมพ์ พอตีวันนั้นมีนัดที่โรงแรม เสร็จธุระ
แล้วก็เลยเดินตามสาว ๆ เข้าไปครับ ”

คำตอบราบรื่นไม่ติดขัด หญิงสาวนิ่งไปเป็นครู่

“ แล้วทำไมถึงมาพักที่นี่ได้ล่ะคะ ”

“ เป็นเพราะพรหมลิขิตกรรมังครับ ” เขาว่า

“ เป็นความบังเอิญที่แปลกมาก ” เสียงเธอเจือหัวเราะ แต่ก็
ไม่ได้แสดงความระแวงสงสัยใดๆ เมษพูดว่า

“ เทวดาสงสารผมกรรมัง ”

“ ฉันกำลังจะแต่งงานนะคะ ” หญิงสาวดึงยืมๆ

“ ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ ”

“ ผู้หญิงมักจะกลัวการเปลี่ยนแปลงคะ ”

“ กลัวทำไมล่ะครับ ชีวิตคนเราอยู่ได้ไม่นาน ตรงไหน
เป็นความสุขก็หยิบฉวยไว้ ดีกว่าตายไปโดยปล่อยให้ความสุข
ลอยผ่านไปเฉยๆ ”

ทัตทยามองรอยยิ้มของคนที่นั่งสบายอยู่ตรงหน้า สีหน้าของ
เขาร่าเริงคล้ายเด็กที่ไม่รู้จักความทุกข์ จริงซี้ ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง
ได้ แต่หากเธอจะเปลี่ยนก็ไม่ใช่เพราะเขาเป็นแน่...

ประกายตาของคนฟังแพรวพราว หัวเราะเสียงใส พาให้
โบหน้างตามสดใสกระจ่าง เยาวดีมองน้องสาวอย่างเบาใจ คำที่
เธอเอาใจช่วยเมษ มาตลอด ส่วนคนฟังอีกคนหนึ่งแม้จะระบายยิ้ม
อยู่ในสีหน้า แต่ประกายตากร้าวชัดแย้งลึกๆ อยู่ในแสงสลัว

“ แล้วเมื่อไหร่จะลงมือเสียทีล่ะ ตั้งทำอยู่ตั้งนานแล้ว พระเอก
รูปหล่อไม่น่าจะต้องใช้เวลานานขนาดนี้เลย ”

“ โช่ คุณเหยา ก็ มันต้องค่อยเป็นค่อยไปซิครับ ชีนีรีบร้อน ประเดี๋ยวไก็ตื่นเท่านั้นเอง จริงไหมคุณระ ” เมฆหันมาถาม

รหัทำเสียงหัวเราะอยู่ในคอ อยากจะชกหน้าหล่อๆที่ยิ้ม เป็นมิตรอยู่ตรงนี้นัก เขาเสยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่ม

“ ไม่รู้ซิ ผมเป็นคนนอกไม่ขอยุงเกี่ยวด้วย ”

“ คนนอกที่ไหน คุณเป็นคนส่งไก็อย่างชิ้นนี้ให้ผมเอง ตอนที่คุณให้ผมเดินร่ำแทนคุณในงานนั้นไงล่ะ ”

รหัยิ้มเครียดขริม ประกายดาวาวบับ ความมืดทำให้ไม่มีใครสังเกตเห็น

“ แล้วคิดจะกินไก็ที่ไหน ” เยาวดีถาม “ เหยาว่าที่บ้าน เธอเองนั่นแหละเหมาะสมที่สุด คุณริตจะได้ยั้งแค้น เรื่องแบบนี้คน อย่างนั้นไม่ยอมให้อภัยเด็ดขาด จะได้ขาดๆ กันไปเลย ”

“ ผมกลัวจะถูกเชือดคาที่อยู่ตรงนั้นนะซิครับ ” เมฆทำท่า สยองขวัญ แต่ใบหน้ายิ้มระรื่น

“ โช่เอ๊ย คนอย่างคุณริตรวยเป็นพันๆ ล้านจะมาเชือดเธอ ทำไม ไก็ก็แค่เจดแม่ทัตทยาออกไปจากชีวิต แล้วก็หาผู้หญิง คนใหม่ ยิ่งกว่านั้นเขายังมีหยงอยู่ทั้งคน ”

“ โช่ คุณริตไม่ทำเรื่องรุนแรงเสียงคุกตะรางแบบนั้นหรือ กหยงรู้ เขาหวังแต่จะรักษาตัวเองให้มีชีวิตยืนยาวขึ้นชมทรัพย์สมบัติ ที่ตั้งหน้าตั้งตาหาอยู่ทุกวันนี้ไง กับหยงเอง เขายังพูดบ่อยๆ เลยว่า ถ้าเขารู้ว่าหยงมีคนอื่นหรือว่าถ้าหยงพูดเพียงคำเดียวว่าจะขอเลิก เขาจะตัดให้ขาดทันทีไม่ต้องมาเจออะเจอกันอีกเลย ”

“ เมฆก็หาทางหนีที่ไล่ไว้ให้ดีๆ ก่อนซิ ทางนั้นเขาแก่กว่าเธอ หุ่นก็สู้เธอไม่ได้แล้วจะกลัวอะไร ถูกจับได้เมื่อไหร่ก็ย้ายออกมา แล้วก็จบเรื่องกันได้เลย ” เยาวดีว่า

เมฆหัวเราะราวกับกำลังวางแผนการผจญภัยที่น่าสนุก

“ แต่ผมว่าไม่ต้องเจอกันเลยจะดีกว่านะครับ ”

“ งั้นก็แค่ถ่ายรูปแม่คนนั้นมา ขอรูปชัดๆ ให้เห็นจะๆ แบบไม่ต้องอธิบายไม่ก็รูปก็พอ ”

“ รูปแบบไหนครับ ที่ไม่ต้องอธิบาย ” เมฆแกล้งถาม ยื่นหน้า เข้าไปจนชิดหญิงสาวคนพี่ “ คุณเหยาช่วยสาริตให้ดูก่อนได้ไหม ”

“ อีตาบ้า ” เยาวดีส่งเสียงเจือหัวเราะ พอเมฆยื่นมือเข้าไปจับแขนเธอก็ปิดป้องหยิกตี แต่ทำทีบอกว่าพอกพอใจอย่างยิ่ง

“ น้า.... นะคุณเหยานะ ”

“ อย่ามาบ้าตรงนี้นะ...”

ยุพยงหันมาหาเพื่อนร่วมวงที่ได้แต่นั่งยิ้มมองเจียบๆ เธอบอก ให้เมฆเรียกชายหนุ่มมาด้วย แต่เพราะวาร์หัทมาถึงก่อนเวลา ก็เลยพลอยได้ยินเรื่องสนุกของคนทั้งสาม

“ โกรธพวกเราแทนทัตทยาหรือเปล่าคะ ” เธอถาม

“ ผมไม่ได้เป็นอะไรกับเขาแล้วจะโกรธทำไมล่ะครับ ” เขาหัน ไปพูดแกมเข้าหาหยงหนุ่ม “ ผมโกรธเมฆต่างหาก ที่แย่งงานนี้ ไปจากผมทั้งๆ ที่ผมรู้จักทัตทยาก่อนแท้ๆ งานน่าสนุกออกจะตาย ผมฟังแล้วอยากจะทำแทนจริงๆ ”

“ ก็ได้นี่คะ จะเป็นไรไปล่ะ ” เยาวดีหันมาทำดาวาวใส่

“ ผมไม่หล่อเท่าเมฆ คงสู้เขาไม่ได้ ”

“ ใครบอกไม่หล่อ ” เยาวดีหันไปหัวเราะกับน้องสาว “ จริงไหมหยง ”

“ อย่าบ้า นะเหยา ” น้องสาวกระทุ้งศอกใส่ กลัวเยาวดีจะหลุด คำพูดเข้าหาหยงออกมาให้อีกฝ่ายรู้ว่าเธอก็สนใจเขาอยู่เหมือนกัน รหัไม่ใช้คนหล่อล่ำเจียบขาดแบบเมฆ แต่หน้าตาทำทางดีจนยากจะ มองข้าม เธอชอบสีหน้าและท่าทีแบบนี้ ชอบสายตาและรอยยิ้ม ชอบท่าทางที่ดูตามสบายแต่ไม่ทิ้งสง่าราศีและบุคลิกที่ไม่อาจเลียนแบบ กันได้ ทุกอย่างเป็นรูปแบบที่เฉพาะตัวของเขาเอง

เธอไม่ได้นึกถึงจาริตในทางดีเลยด้วยซ้ำ ผู้ชายคนนั้นอายุ มากกว่าเธอเกือบสิบห้าปี ไม่รู้จักเอาใจใคร พูดคำหวานไม่เป็น เธอเบื่อกที่จะต้องเป็นฝ่ายคอยเอาใจ และกล้ากลั่นความนับถือตัวเองไว้ เมื่อฝ่ายนั้นพ่นคำปราคาออกมาอย่างไม่เกรงใจ และเธอ จะเถียงก็ ไม่ได้ บางครั้งเขายังลามปามไปถึงพ่อแม่ของเธออีกด้วย “ ถ้า ฉลาดอีกหน่อยก็ไม่ล้มละลายแบบนี้หรอก ” นึกถึงทีไร เธอก็แค้นไป ถึงกระดูกที่นั่น

“ ถ้าอย่างนั้นผมลงสนามแข่งกับเมฆอีกสักคนจะดีไหม ” เขา แกล้งถาม ทำตามมองเธอบ้าง “ ถ้าผมทำให้ทัตทยาเลิกกับแฟน คุณหยงได้ แล้วผมจะได้รางวัลอะไรอะ ”

“ อย่าดีกว่าคะ งานของคุณจะเสียหายเสียเปล่าๆ ” ยุพยง พูดยิ้มๆ “ เมฆเขาไม่มีงานการเป็นหลักเป็นฐาน เขาไม่มีอะไร จะต้องเสีย แต่คุณรหัก็มีมากกว่าที่จะไปเสี่ยงแบบนั้น ”

คนฟังยิ้ม เมฆเองก็ยิ้มระรื่นไม่ได้แสดงความรู้สึกในทางลบใดๆ มีแต่เยาวดีคนเดียวเท่านั้นที่มีสีหน้าเจื่อนจางลงอย่าง กระแทกกระเทือน.....